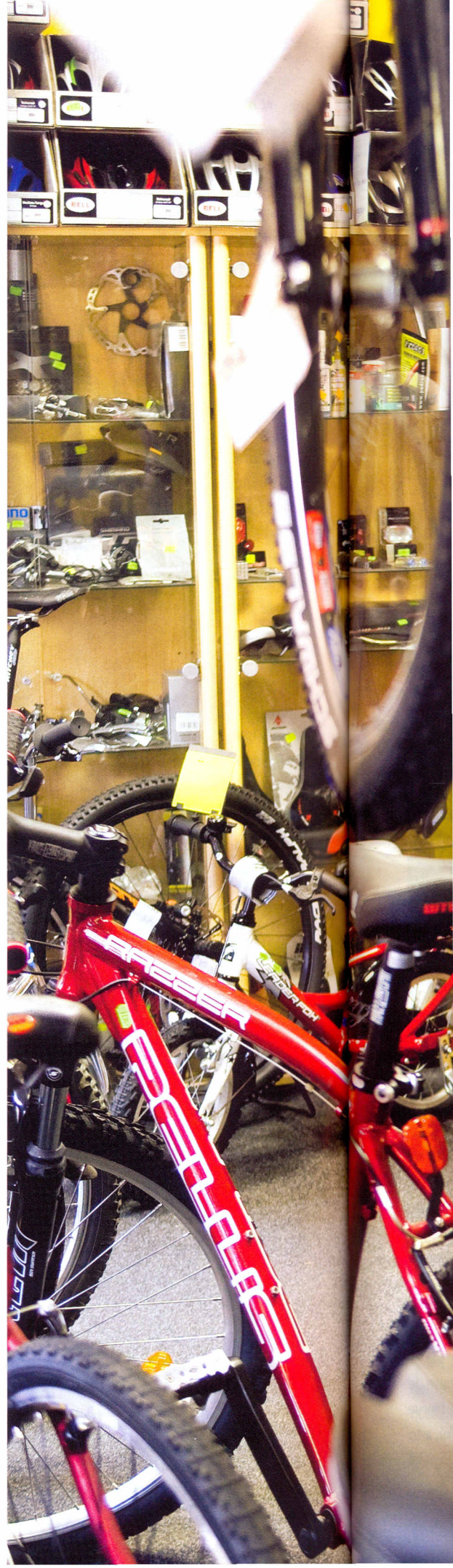

nevšední příběh
závodnického rodu
Kvasničkových,
světových
medailistů

Jinou cestou, ale stejným směrem

Kdo by nechtěl, aby jeho ratolest pokračovala v otcovských šlépějích. A když jste cyklista, bývá to tak bráno skoro samozřejmě, někdy ku prospěchu, jindy spíše na obtíž vztahu obou generací. Cyklistické rodinné ságy Šimůnků, Kloučků, Kreuzigerů či Raboňů a mnoha dalších jsou páteří naší současné závodní cyklistiky. Ovšem bezpochyby nejméně úspěšní v letošní sezoně byli ve světě čeští hendikepovaní cyklisté. Mezi nimi jste možná zaznamenali jméno teprve osmnáctiletého Tomáše Kvasničky, který získal na paralympiádě bronzové medaile v pevném kilometru a týmovém sprintu na dráze stejně jako v silničním závodě s hromadným startem.

Jméno Kvasnička je v závodnické komunitě po léta uznávaným pojmem. Miloslav si získal respekt nejen svými výsledky v terénu, ale především průkopnickou rolí, když na konci osmdesátých let byl první z domácích věrozvěstů mountainbikingu, kdo naplno objevil a zachytil nástup závodní formy horské cyklistiky a pro propagaci tohoto sportu udělal více než kdokoli jiný. Nelze přitom pominout ani jeho práci

Tomáš Kvasnička (18)

Bylo prakticky vyloučené, aby se nestal cyklistou. Narodil se totiž druhý den poté, co jeho otec získal na mistrovství světa ve španělském Getxo své třetí cyklokrosové stříbro, tehdy v závodě amatérů. Závodil odmalička, ovšem nepřiliš úspěšně a uvažovat o profesionální kariéře bylo brzy tabu. Jenomže na prahu dospělosti se k vrcholové cyklistice nakonec přece jen dostal, dokonce s mezinárodními úspěchy. Zúčastnil se vrcholného svátku sportovců již v osmnácti letech, což se jeho otci za dlouhou kariéru nepoštěstilo. Ačkoli takto to tatínek nikdy neplánoval, ale to je život.

Miloslav Kvasnička (45)

Bývalý cyklokrosový reprezentant, trojnásobný stříbrný medailista z MS v zimním terénu, mountainbikový pionýr, legenda domácího závodního cross-country. Až do letošního roku vlastnil plných sedmáct let nejlepší umístění českého jezdce z mistrovství světa (14. 1991 v Il Ciocu), než ho rovněž v Itálii překonal Jaroslav Kulhavý. A tady začíná jedna ze zajímavých paralel. Jeho syn Tomáš má v reprezentaci hendikepovaných cyklistů stejného trenéra, jaký se osobně věnuje Kulhavému – Viktoru Zapletala. A stejně jako tatínek vlastní nyní Tomáš tři cenné medaile, všechny v barvě bronzové. Z paralympiády.

S tátou na stupních vítězů při mountainbikové Pražské lize někdy v první polovině devadesátých let. Tomáš prožil celé dětství v závodním prostředí a celkem logicky mu učarovalo.

s mládeží. Charakter člověka však není možné měřit medailemi a zásluhami. Miloslav Kvasnička obstál především jako otec.

Příběh jeho a syna Tomáše je malým osobním dramatem úspěšného a uznávaného sportovce, který se musel vyrovnat s tím, že jeho potomek ho nebude tak docela následovat. Přijmout jako fakt synův zdravotní hendikep a skutečnost, že Tomáš nikdy nebude poměřovat síly s nejlepšími „zdravými“ světovými cyklisty, ale přesto se bude na kole radovat. A to je důležitější. Hned v den Tomášova návratu z paralympiády oslavili Kvasničkové tři bronzové medaile krátkou vyjíždkou a druhý den si stříhli osmdesátku. Společně. Tak jako před časem vyjeli na Passo dello Stelvio, jedno z nejtěžších stoupání v Evropě. Miloslav Kvasnička je jedním z mála někdejších profesionálů, kteří dokázali odhodit klapky závodníka a objevili širší rozměr jízdy na kole. Odměnou mu je vědomí, že jeho potomek překonal desítky závodů, v nichž dojížděl úplně poslední, vyrovnal se s postižením a zúčastnil se největšího svátku sobě rovných sportovců.

Milane, když jste Tomáše přivítal jako medailistu z paralympiády, převažovala hrdost nebo závist? Vždyť vy jste se jako závodník na olympiádu nikdy nedostal.

MK „Přiznávám, že to byla směsice pocitů. Já jsem se v šestadevadesátém pokoušel o Atlantu, ale byl jsem tehdy po borelióze a výkonnostně jsem na to neměl, zůstal jsem těsně za nominovanými. Tomáš začal s vrcholnou cyklistikou hendikepovaných teprve loni a hned se dostal na paralympiádu. Je pravda, že medaile tam nevisí tak vysoko, ale zarmo je nikdo nerozdává. Už jenom se tam nominovat představuje určitou míru snahy a úsilí. Tomáš teď závodí rovnocenně s cyklisty, jako je Javier Ochoa, který se vrátil na kolo po těžkém úrazu, ale předtím dokázal vyhrát pyrenejskou etapu na Tour de France.“

Tomáši, jak jste to vnímal vy, dostal jste se vlastně ještě o kousek dál než táta, jinou cestičkou, ale stejným směrem. Být v dějišti olympiády, získat medaili...

TK „Bral jsem to spíš jako normální závod, prostě co nejlépe zjet. Je to pro mě všechno stále nové. Závodí hendikepovaných jezdím teprve druhým rokem, předtím jsem závodil se zdravými, ale bez výsledků, a to už od začků. Sám pamatuju, když ještě závodil táta, pohyboval jsem se

na cyklokrosové i bikové závodech a objížděl ty vložené pro děti, Pražskou ligu, Český pohár. Jejich atmosféra mě chytla. Samozřejmě jsem chtěl napodobit táta, viděl jsem v něm vzor, ale že jednou budu na paralympiádě, to jsem samozřejmě netušil.“

A těch neočekávaných zvrátů bylo víc. Od bikových a cyklokrosových závodů jste se dostal k silnici a dráze.

TK „Silnice mě dneska baví nejvíc a taky týmový sprint. To je loterie, má svůj náboj a také kouzlo kolektivního úsilí.“

MK „U hendikepovaných cyklistů jsou vazby mezi jednotlivými disciplínami posazené trochu jinak. V této kategorii se závodníci ocitají buď kvůli vrozené vadě, která je mnohdy taky na první pohled patrná, nebo úrazem, což je případ bývalých vrcholových sportovců, kteří pokračují v kariéře tam, kam je zařadil osud. My jsme dlouhou dobu ignorovali operaci obou nohou, kterou Tomáš prodělal, když mu ještě nebyl ani rok. Šest měsíců měl obě nohy v sádře. Do nějakých jedenácti let jsme to brali tak, že je sice méně šikovný, ale zase o to víc zarputilý, protože v těch sádrách se naučil chodit. Operace se povedla a chodil bez následků, nebyl důvod se znepokojovat. Když jsem pak zavedl školní kroužek cyklistů sdružující kolem dvaceti dětí, z nichž vyrostli i současní mládežnickí mistři republiky, Tomáš za nimi jezdil pořád poslední. Nevěděli jsme proč. Závodil s nimi,

ten cyklokros někde vzadu o kolo zpět. Bylo to neuvěřitelné, jak Viktorovi stačilo, aby viděl mladého žalostný běh a zároveň jeho tah v pedálech, a říká mi, že tohle by určitě spadalo do nějaké kategorie postižení, že nutně potřebuje rozjížděče pro týmový sprint na dráze a že by se mu Tomáš hodil!“

To zní skutečně neuvěřitelně.

MK „Nejdřív jsem se Tomáše zeptal, jestli mu nebude vadit, kdyby jezdil s, hrubě řečeno, jednonohými. Opáčil, že je mu to jedno, že jsou stejní všichni kamarádi. Zkusil to a tím se ocitl na dráze.“

TK „Byl to obrovský rozdíl. Jezdil jsem v mládežnických kategoriích většinou vzadu, ale nějak mě to netrápilo. Zničehonic jsem měl soupeřit o světové medaile, ale v úplně jiné skupině závodníků. Zpočátku jsem měl občas problém se s tím srovnat. Když na vás najednou vykoukne pahýl nohy, člověka to zaskočí, ale třeba u Jirky Ježka mi to přijde úplně přirozené. Jako by mu nic nechybělo. Zvykl jsem si rychle.“

To musel být šok náhle se smířit s tím, že máte doma hendikepovaného sportovce, který tím ale zároveň okamžitě našel nový motiv.

MK „No právě. Já jsem se už dávno smířil s tím, že z něj nebude profesionální závodník, protože na to není dostatečně talentovaný. Z toho, že

Bojovnost a zarputilost, to jsou vlastnosti, které se v případě Kvasničkových dědí z otce na syna. Miloslav patřil k nejlepším světovým cyklokrosařům, Tomáš se už v osmnácti představil na paralympiádě v Pekingu a mohl mimo jiné oslavit bronzový sprint v silničním závodě své kategorie.

trénoval možná i víc, ale nedostal se na jejich úroveň. Chodili jsme běhat a ostatní mi říkali 'podívej se, vždyť on se z těch nohou vůbec neodrazí, vždyť běží jako pitomec'. Nebyl schopen udělat kotrmelec, měl potíže s rovnováhou a když přišel z tělocviku s tím, že hodil míčkem jen patnáct metrů, tak jsem si říkal, že to přece není možné. Pozastavoval se nad tím i jeho učitel, ale nijak jsme to neřešili, nebrali jsme to jako hendikep, spíš nešikovnost. Pro nás bylo důležité, že kluka sport baví.“

Jak se tedy dostal k vrcholové cyklistice hendikepovaných?

MK „Teprve před dvěma roky si ho na cyklokrosové závodech všimnul trenér Viktor Zapletal, jehož znám už hodně dlouho, ale nikdy mě nenapadlo s ním Tomášovu situaci konzultovat. Jako obvykle jel Tomáš

nejde o nešikovnost, nýbrž vrozenou vadu, kterou tomu určená lékařská komise ohodnotila a zařadila do skupiny CP3, tedy cyklistů s centrální poruchou hybnosti, jimž se také říká spastici, nás ale vyvedl Viktor Zapletal. Hloupé je, že tenhle hendikep není na první pohled zcela patrný. Okolí to většinou vnímá tak, že pokud závodníkovi nechybí ruka nebo noha, tak jaképak postižení.“

To je typický pohled a když se k tomu ještě přidá fakt, že Tomáš jel v Pekingu týmový sprint s Jiřím Ježkem postiženým podkolenní amputací nohy (LC2) a Jiřím Bouškou, který má oslabenu o dvacet procent jednu polovinu těla (kategorie CP4), mají v tom lidé totální chaos.

VÝHRADNÍ DISTRIBUTOR měřičů TF **POLAR :
Dr. SVOBODA – Sportovní Služby, www.polarczech.cz**

TK „Každé z těch postižení je ohodnoceno a hendikepování sportovci musí v součtu dosáhnout určitého bodového součtu, aby mohli postavit tým.“

MK „Tomášovi kromě dislexie a disgrafie, což jsou poruchy s jeho postižením související, nic nebrání v normálním životě, ovšem ve vrcholovém sportu jde o značný hendikep. Mnozí lidé, pokud zrovna nesportují, na to ani nikdy nepřijdou. Někomu, kde se ve sportu hendikepovaných nepohybuje, se ty potíže těžko vysvětlují. Synátor si například při rozjíždění sprintu na startu občas podtrhne přední kolo, protože svaly si někdy dělají, co chtějí. Když vezmeme v potaz, že naši kluci jezdí disciplíny na dráze i na silnici, nezbyvá, než před nimi smeknout. Vždyt v týmovém sprintu dosáhli času kolem 52 vteřin, Britové dokonce 49 vteřin, zatímco naši top jezdcí na olympiádě to jeli na stejné dráze za 46 sekund, což mi vůbec nepřipadá jako nějaký propastný rozdíl.“

Závodit se jménem Kvasnička asi nebylo jednoduché. Taky s tím mohl Tomáš třísknout, když pořád prohrával a táta musel být navýsost vlídný a trpělivý.

TK „On mě nikam netlačil, mě ten sport prostě bavil a nevdalo mi, že mi to tak nejde. Ale pro tátu to muselo být těžké. Občas mi někdo předhodil, že táta byl lepší, že by ty překážky skákal jinak. Nic jsem si z toho nedělal, kolem jsem se bavil.“

MK „Ty nárážky asi snášel Tomáš lépe než já. Užil jsem si těch hloupych řečí a rýpnutí dost a dost. Není jednoduché se s tím vyrovnat.“

To by zasloužilo velký metál, že jste u toho kluka udržel a pomáhal mu, nezrazoval ho.

MK „Snažil jsem mu ty prohry vykompenzovat tím, že jsme jezdili na tandemu, abychom taky něco vyhráli, udělali si radost a dostali za to nějaký diplom. Třeba super akce byla, když byl Tomáš v Josefově Dole na škole v přírodě a já jsem ho přímo odtamtud vytáhl na Jizerskou padesátku. Zazávodili jsme si, mladý mi pomáhal, co mohl, bavilo ho to. Tisíc lidí si klepalo na hlavu, proč vezu za sebou čtrnáctiletého kluka, ale pro

nás to byl perfektní zážitek. Náramně jsme si to užili. Já už cyklistiku беру dnes jinak, nejde o vítězství, ale především o dobrý pocit. Jednou jsme vzali kola do vlaku a objeli silničního Krále Šumavy, střední trasu. Zvládli jsme Šimanov, Svojsě, měli jsme hroznou radost, že se nám i s obědem v Kašperských horách podařilo uskutečnit celodenní výlet a pokořili jsme těch 180 kilometrů. Tomášovi tehdy bylo patnáct a má z toho perfektní vzpomínku, protože mi v závěru došlo a chytil jsem totálního hladáka. Snědl mi všechny gely a v konci mi povídá, že můžeme jít klidně na vlak, že mu to nevdá. Je to jeden z těch zážitků, na něž nikdy nezapomenu. Podobně jsme vyjeli na legendární Stelvio, máme na kontě nějakých dvacet vrcholů v Dolomitech a Alpách. My jsme se prostě cyklistice věnovali, i když to nebylo na vrcholné úrovni. Bylo pro mě důležitější vychovat v synovi vztah ke kolu a sportu vůbec. Že bychom s Tomášem nesportovali, to jsem si nikdy nedokázal představit. Na běžkách taky ujedeme třeba padesát kilometrů a nestěžuje si.“

Když už jste se coby otec vyrovnal s tím, že nebude syn závodit na vrcholné úrovni a do popředí vystoupila cyklistika pro zábavu, stal se z něj během pár týdnů závodník, který odjel na světový šampionát a záhy i na olympiádu.

MK „Největší problém jsem měl s tím, jak budu vysvětlovat známým, že Tomáš bude jezdit mezi hendikepovanými. Pár lidí v mém okolí, které jsem do té doby považoval za kamarády, jsem musel odepsat. Když mi někdo říká, že klukovi nic není a že jsem ho někam postrčil, aby konečně ty medaile vozil, tak to zamrzí. Já bych byl samozřejmě radši, kdyby jezdil jako mladý Klouček, Raboň nebo Kreuziger, ale vidím, že na to nemá. Zároveň vidím, že tomu odevzdává všechno, že nic neošidí a poznám, jestli to úsilí je opravdové. Hendikepovaní jsou stejná kategorie jako třeba dorost nebo veteráni. Když to dělají na sto procent, tak to má stejnou hodnotu. Než tohle člověk pochopí, než si ujasní, že ten kluk tam patří a umožňuje mu to věnovat se něčemu na doraz, to chce čas. Mě to taky chvíli trvalo. Tomáš je ochoten ráno vstát o půl hodiny dřív, aby ještě před odchodem do školy mohl cvičit a večer jde jezdit na válce. Díky tomu, že jsme ho nechali deset let jezdit mezi zdravými a nezlomil se při všech těch prohrách, tak se zocelil a dneska, když mu v závodě někdo odjíždí, tak to tak neprožívá. Jsou děti, které když nevyhrajou, tak mlátí kolem o zem. Ono je mnohem těžší jezdit poslední než bojovat o vítězství, vyrovnat se s tím, získat odolnost a zarputilost. Teď sklízí zaslouženou odměnu a s ním v podstatě i já. Spousta zdravých sportovců by se měla zamyslet nad tím, jestli tomu dávají maximum. Já jsem zažil v cyklistice úplně všechno, od totálního vyjukaného vesničana ze Slavoje Český Brod, přes působení ve středisku vrcholového sportu, v Dukle, reprezentaci, medaile z mistrovství světa, až jsem se dostal k trénování mládeže a taky amatérské cyklistice. Víím, že každá z těch odnoží má svou hodnotu. Spousta bývalých cyklistů to ale nechápe. Mnozí z nich třeba deset let nesedli na kolo a tomu já nerozumím. Na druhé straně jsou tu nadšenci, co si nekupují půl roku svačinu, aby ušetřili na karbonová řídítka, a je úžasné, jak je kolo baví a co mu obětují.“

Když si sáhnete do svědomí – nedíval jste se dříve coby špičkový závodník na hendikepované cyklisty také skrz prsty?

MK „To ne, jen jsem je nechápal. Třeba jsem si říkal, proč ten Jirka Ježek běhá s jednou nohou v cyklokrosu. To jsem ještě závodil a najednou mě předjel nějaký kluk s protézou. Člověk se s tím prostě běžně neseťká a je třeba před sportovci s postižením smeknout. Dnes už mám k cyklistice hendikepovaných mnohem blíž a pochopil jsem, že si zaslouží respekt.“

Kolo by v jejich životě hrálo důležitou roli, i kdyby Tomáš nezávodil mezi hendikepovanými na nejvyšší úrovni. Na společném kontě mají řadu dvoutisícových průmysků, ale třeba i jízdu na tandemu v terénu.

Navzdory osudu

Síla lidského ducha je věčnou inspirací pro nás všechny, kteří jsme třeba měli více štěstí. Na paralympiádě v Pekingu se Tomáš Kvasnička utkal se dvěma bývalými aktivními cyklisty. Španěl Javier Ochoa (na snímku vlevo) patřil svého času k hvězdám stáje Kelme a v roce 2000 vyhrál horský dojezd na Tour de France v pyrenejském Hautacam, kde za sebou nechal i Lance Armstronga. Půl roku poté ho v tréninku spolu s bratrem Ricardem srazilo v Malagý auto řízené bezohledným řidičem. Tehdy šestadvacetiletý Javier se po několika týdnech v komatu probudil, ale zbytek jeho života ho bude doprovázet vážné poranění hybnosti po těžkém úrazu mozku, dvojče Ricardo se už neprobralo vůbec. Hlavně kvůli němu se Javier vrátil k závodění, po bezmála dvou letech intenzivní terapie, kdy se znovu učil mluvit i chodit. Velké profesionální podniky vyměnil za soutěže hendikepovaných, od svého prvního mistrovství Evropy, které se konalo před pěti lety v Teplicích a v Praze, sbírá jeden úspěch za druhým. V pevném kilometru na dráze ho Tomáš Kvasnička odsunul na čtvrté místo, v silničním závodě za Španělem dojel třetí, když zlato bral Brit Darren Kenny (na snímku uprostřed). Jeho jméno figurovalo mezi nadějnými cyklisty na ostrovech konce osmdesátých let. V roce 1988 měl však vážnou kolizi v juniorském etapovém závodě Kolem Irska, která vystavila stop jeho sportovní kariéře. Ke kolu se vrátil navzdory postižení po dlouhých dvanácti letech, zprvu jenom proto, aby se udržoval v kondici. Pak ho však objevil britský paralympijský tým a na OH v Aténách už Darren získal dvě zlaté medaile, aby svou sbírku v Pekingu rozšířil o další tři nejcennější kovy. (kh)

Tomáši, jak vnímáte narážky, že jste utekl z té opravdové cyklistiky, abyste mezi postiženými mohl jezdit o medaile?

TK „Občas se s tím setkávám, ale já to neřeším. Mám na to svůj názor a říkám jim, že v mé skupině závodím s cyklisty, kteří mají obě nohy i ruce a že se poměřuju se sobě rovnými.“

Olympijská vesnice, sportoviště, kde měsíc předtím soupeřily ty největší hvězdy, to musel být mimořádný zážitek.

TK „Na to se nedá zapomenout. Při dráhových soutěžích byla plná hala a hlavně jsem si užíval ty chvíle při předávání medailí. Na silnici byli dva jasní favorité, Darren Kenny a Javier Ochoa, oba nastupovali a v závěru už jsem je nedokázal sjet. Zůstalo nás ve skupině asi deset. Počítal jsem s tím, že se ještě někdo pokusí odjet a veškeré náznaky jsem zlikvidoval, protože na spurt jsem si věřil a taky jsem ho vyhrál.“

MK „Přece jen se projevilo, že závodí od dětství a v cyklistickém myšlení i dovednostech je lepší. Umí jezdit v háku, projet zatáčku, dokáže si nastoupit. V tomhle ho předčí jen ti bývalí profesionálové jako Ochoa, ostatní hendikepovaní mají nevýhodu, že jim tyhle cyklistické návyky chybí.“

Studujete ve třetím ročníku na obchodní škole. Jak vaši sportovní kariéru berou spolužáci?

TK „Mám běžný studijní režim, takže mnoho z nich ani neví, že na kole závodím na takové úrovni a že jsem byl na paralympiádě. Někteří mě berou, jiní ne. Ti, co sportují, tak mají pocit, že to není fér, když závodím s hendikepovanými, ale já je nepřesvědčuju, že mám stejné postižení. Ostatní dokážou uznat, že se mi něco povedlo. Hlavně ti, co mě znají už dříve i ze základní školy, dobře vědí, co všechno tomu dávám.“

Jaké máte nejbližší plány?

TK „Hlavně chci dokončit školu, možná bych pak ve studiích pokračoval, ale mým snem je závodit profesionálně jako Jirka Ježek. To je můj vzor a profesionál v pravém slova smyslu. On si také dokáže sehnat sponzorské peníze, což není ve světě hendikepovaných úplně běžné. Věnovat se jen kolu, to si může i ve světě dovolit jen pár jednotlivců. Občas se teď objevím také na amatérských závodech jako je UAC nebo KPO, ale stěžejní je pro mě seriál Evropského poháru. Tyhle podniky mají úžasnou atmosféru i obsazení.“

MK „Místo uzavřených spolků pro hendikepované je teď pořadají cyklistické kluby a je to znát. Dobrým příkladem jsou třeba závody v Gippingenu nebo Holzkirchenu. Celý víkend je k vidění festival cyklistiky od závodů dětí, hasičů, hendikepovaných, veteránů nebo třeba mistrovství Švýcarska na vojenských kolech až po profíky. Tomáš tam zažívá

atmosféru, která není u nás dopřána ani elitním jezdcům. Jinak co se týče plánů, řekl jsem mu to jasně – jako jsem se těšil na olympijskou medaili a on ji skutečně přivezl, těším se teď na jeho maturitní vysvědčení. Skrže život svých dětí každý rodič prožívá své dřívější vlastní úspěchy i neúspěchy. Díky Tomášovi se naplnily moje nesplněné sny o olympijských medailích, stejně tak si užívám i jeho studijní úspěchy. V jeho životě nebude jen cyklistika a nechci z něj dělat žádnou hvězdu, proto bude studovat dál bez nějakých úlev. Ale i kdyby nezávodil, kolo nás bude vždycky spojovat. Věřím, že až budu v důchodu, tak si to zase bude Tomáš užívat se mnou. Že mě třeba vezme na tandem a vytáhne někam, kam se já už sám nedostanu.“

Kamil Hofman

Foto: Markéta Navrátilová, Věra Vodičková a archiv

RIDE WITH US!!!

TX4

Doporučená MOC 4.490,- Kč

Trenažér s magnetickým brzdícím, možnost nastavení zátěže z řídítek, Alu rám, snadná montáž kola díky rychloupínacímu mechanismu. Elastomerový váleček pro optimální kontakt s pláštěm, který minimalizuje hloučnatost a opotřebení pláště.

TX3

Doporučená MOC 3.750,- Kč

Trenažér s magnetickým brzdícím, možnost nastavení zátěže z řídítek, ocelový rám, snadná montáž kola díky rychloupínacímu mechanismu.

TX1

Doporučená MOC 2.990,- Kč

Nejlevnější model trenažéru s mechanickým brzdícím.

Výhradní dovozce a distributor pro ČR, SR a Polsko:
CykloMAX s.r.o. U Elektrárny 306, 530 02 Pardubice, Tel.: 466 944 023, fax: 466 944 022, Email: info@cyklomax.cz

www.CYKLOMAX.cz

